

ஸ்ரீமத் பாகவதம்

குஷாரவருடைய புத்தரரான மைத்ரேயரால் சொல்லப் பட்ட த்ருவனுடைய வைகுண்டாரோஹணைத்தைக் கேட்டு விதுரர், பகவானிடத்தில் மிகுந்த பக்தியுள்ளவராகி மைத்ரேயரை நோக்கி,

ப்ரா தேஸ்ஸுகள் என்பவர்கள் யார்? அவர்கள் யாருடைய பிள்ளைகள்? எங்கு யாகத்தை அனுஷ்டித் தார்கள்? நாரதர் மஹா பாகவதர். ஆத்ம ஞான முள்ளவர். பகவானை ஸேவிக்கும் முறை அவரால் சொல்லப்பட்டது. அந்த பக்திமானான நாரதர் ஸ்வதர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவர்களான ப்ராசேதஸ்ஸுகளால் யக்ஞ புருஷனான பகவான் ஆராதிக்கப்பட்டார் என்றீரல்லவா? அந்த யாகத்தில் எந்த பகவத் கதைகளை வர்ணித்தார்? அவைகளெல்லாவற்றையும் சொல்லவேண்டும்.

அங்கனுடைய பத்னியான ஸௌந்தீதை துஷ்டனான வேனனைப் பெற்றான். அவனுடைய துஷ்ட நடத்தையால் வருத்தப்பட்டு அவனுடைய பிதா நகரத்தை விட்டு வெளியேற்றினார். மஹர்ஷிகள் கோபமடைந்து வேனனை சபித்தார்கள். அதனால் அவன் மரணமடைந்தான். மஹர்ஷிகள் அவனுடைய வலது கையைக் கடைந்தனர். அரசனில்லாத தேசத்தில் திருடர் பயம் நேரிடுமென்று யோசித்து இவ்வாறு செய்தனர். அதிலிருந்து நாராயணனுடைய அம்சமானது புத்திரனாக அவதரித்தது. அவருக்கு ப்ருதுவென்ற பெயருண்டாயிற்று. அவரே முதல் அரசன் ஓ பகவன்! நல்லொழுக்கமுள்ளவரும், ஸாதுவும், ப்ராம்ஹண பக்தியுள்ளவருமான மஹாத்மாவுமான வேனனுக்கு துஷ்டத்தனம் எப்படி ஏற்பட்டது? அதனால் பிதாவின் நகரத்தை விட்டு வெளியில் போகும்படி நேர்ந்ததே! குற்றம் செய்பவர்களை தண்டிக்கும் அரசனை தர்மத்தையறிந்த மஹர்ஷிகள் எதனால் சபித்தார்கள்? அரசன் லோக பாலர்களின்

அம்சமாகையால் அவன் குற்றம் செய்தாலும் ப்ரஜைகள் அனைக்கொல்வது உசிதமல்லவே!

மைத்ரேயர் கூறுகிறார்:- அங்கராஜன் அச்வமேத யாகம் செய்தார். அதில் ப்ரம்மிஷ்டர்களான ப்ராம்ஹணர்களால் அழைக்கப்பட்டும் தேவர்கள் வரவில்லை. அப்போது ரித்விக்குகள் மிகவும் ஆச்சர்யமடைந்து யஜமானனை நோக்கி, ஓ மஹாராஜ! ஹோமம் செய்யப்படுகிற ஹவிஸ்ஸை தேவதைகள் க்ரஹிக்கவில்லை. ஓ மஹாராஜ! ஹவிஸ்ஸுகள் தோஷமற்றவை. ச்ரத்தையாக ஸம்பாதிக்கப்பட்டவை. வ்ரதங்களை அனுஷ்டித்த ப்ராம்ஹணர்களால் அயாதயாமங்களான (வீர்யம்போகாத) வேதங்கள் உச்சரிக்கப்பட்டன. தேவர்களுக்கு கொஞ்சமேனும் குற்றம் செய்ததாகத்த தெரியவில்லை. கர்ம ஸாஷ்டிகளான தேவர்கள் பாகத்தை ஏன் பெற்றுக்கொள்ளவில்லை என்று தெரியவில்லை.

அதைக்கேட்ட அங்கராஜன் மனவருத்தமடைந்து ஸதஸ்யர்களை நோக்கி அவர்களுடைய ஆக்ரோசனால் மௌனத்தை விட்டு, ரித்விக்குளால் அழைக்கப்பட்டும் தேவர்கள் வரவில்லை. பாகத்தையும் பெற்றுக்கொள்ளவில்லை. என்றால் என்ன குற்றம் செய்யப்பட்டதென்று சொல்லவேண்டும். ஓ மஹாராஜ! இந்த ஜென்மத்தில் உமக்குக் கொஞ்சமேனும் பாவமில்லை. ஆனால் முன் ஜென்ம பாபமிருக்கிறது. அதனால்தான் உமக்குப் புத்திரனில்லை. நல்ல புத்திரனை அடைய முயற்சி செய்யும். புத்திரன் பிறக்க வேண்டி யக்ருபுருனை ஆராதித்தால், அவர் புத்திரனைக் கொடுப்பார். மேலும் மனிதன் எதனை விரும்பி பகவானை ஆராதிக்கிறானோ அதை அவனிஷ்டப்படி அவனுக்குக் கொடுக்கிறார். அப்போது தேவர்களும் பாகத்தைப் பெற்றுக்கொள்வார்கள். எவ்வளவு பகவானை ஆராதிக்கிறானோ அவ்வளவு கேஷமமுண்டாகிறது என்று சொல்லி அந்த அரசனுக்கு புத்திரனுண்டாவதற்காக, சிபிவிஷ்டராகிய மஹா

விஷ்ணுவை உத்தேசித்து புரோடாசத்தை ஹோமம் செய்தார்கள். பிறகு அக்னியிலிருந்து ஸ்வர்ண மாலையணிந்தவரும், சுத்த வஸ்த்ரத்தை அணிந்தவருமான ஒரு புருஷன் தங்கப்பாத்திரத்தில் பாயஸத்தை எடுத்துக் கொண்டு வந்தார். அப்போது கம்பீரமனமுள்ள அரசன் ப்ராம்ஹணர்களின் அனுமதியோடு அந்த பாயஸத்தை ஸன்தோஷத்துடன் முகர்ந்து தன் பத்னியிடம் கொடுத்தார். அவளும் அதைக்குடித்து, காலத்தில் குமாரனைப்பெற்றாள்.

அந்தக்குழந்தை சிறு வயதிலேயே அதர்ம வம்சத்தில் பிறந்தவரும் தன் மாதாமஹருமான ம்ருத்யுவின் குணங்களை அனுஸரித்திருந்தது. தர்ம சிந்தையே இல்லை. எப்போதும் வனத்தில் வேட்டையாடிக்கொண்டு, வில்லுங்கையுமாக இருந்து மிருகங்களைக் கொன்று அஸத்தாக இருந்தான். விளையாடுமிடத்தில் தன்னுடன் விளையாடும் குழந்தைகளைக் கருணையில்லாமல் பசுக்களைப் போல் கொன்றுவிடுவான். அரசன் அதையறிந்து மகனை பலவாறாக தண்டித்தும் அவனுடைய ஸ்வபாவம் மாறாமலிருந்தபடியால் அங்கன் மிகவும் வருத்தமடைந்து, எவர்களுக்கு புத்திரனில்லையோ அவர்கள் பகவானை ஆராதித்தவர்கள். துஷ்டனான புத்திரனாலுண்டாகும் துக்கத்தை அவர்கள் அனுபவிப்பதில்லை. துஷ்ட புத்திரனால் அபகீர்த்தியும், அதர்மமும் எல்லா ஜனங்களுடைய விரோதமும் முடிவில்லாத வருத்தமும் உண்டாகின்றன. ஆகையால் விவேகமுள்ளவன் புத்திரன் வேண்டுமென்று விரும்பமாட்டான். என்று யோசித்து நிர்வேதமடைந்து, தூக்கமில்லாமல் நள்ளிரவில் வேனனுடைய தாய்க்கும் சொல்லாமல், நகர ஜனங்களுக்கும் தெரியாமல் அளவற்ற செல்வமுடைய தன் அரண்மனையிலிருந்து வெளியேறினார். மறுநாள் புரோஹிதர்கள் மந்திரிகள், நண்பர்கள் எல்லோரும், பக்குவமடையாத யோகிகள், அருகிலேயே இருக்கும் பகவானை மற்றெங்கும் தேடுவதுபோல் தேடினார்கள்.